

POUTNÍK

ROČNÍK IV/V
VÁNOCE 2000
LEDEN 2001

DOBŘÁ ZPRÁVA

Když nemá člověk před někým čisté svědomí, začne se mu vyhýbat a nestojí o setkání s ním. Judský král Achaz, jak nám dosvědčuje starozákonní autor /Iz. 7, 10-14/, také nestál o rozhovor s Hospodinem. Marně ho prorok Izaiáš vyzývá, aby se ptal, marně ho ujišťuje, že Bůh mu má přece co říci. Achaz netuší, že zpráva, kterou mu Hospodin chce sdělit, je dobrou zprávou, navzdory tomu, že král i národ žijí v odklonu od svého Boha.

Známe lidové rčení: „Kdo se moc ptá, moc se dozví.“ Pro někoho je lepší méně vědět a tedy mít méně úkolů a odpovědností. Takový přístup lze snad lidsky pochopit, například ve vztahu podřízeného k šéfovi nebo vojína k velitelovi. Horší je, když si podobný odstup udržujeme i my, křesťané, vůči svému Bohu. Kolikrát je i náš život plný nejružnější nechuti k modlitbě, máme tolik „vážných důvodů“, abychom se mohli zvláště sami před sebou náležitě omluvit a tak i nadále setrávat v duchovní stagnaci, která je pohodlnější, bez - pro nás - nepříjemných nároků. Každé takové zanedbání modlitby a opomenuté setkání s Bohem znamená velkou ztrátu v našem životě. A ta způsobuje, že člověk vlastní vinou žije hluboko pod své možnosti.

Bůh našťastí králi Achazovi tu dobrou zprávu sdělil, i když ten o ni nestál. Nepochopil, že se jedná o jedno z nejradostnějších poselství dějin lidstva: „Panna počne a porodí syna a jeho jméno bude Emanuel, to je „Bůh s námi“.

Bible často dokazuje, že Bůh dělá velké věci především tam, kde spolupůsobí živá víra člověka. Ale v dějinách spásy - i ve svém životě - nacházíme také situace, kdy duchovní apatie a zemdlenost naší víry je taková, že Bůh vlastně všechno takzvaně táhne sám, a to i za nás. Všimněme si za jakých okolností Hospodin tuto zprávu posílá: Judská říše za vlády Achaza prožívá těžkou depresi pod mocenským tlakem světovládné asyrské říše,

proti níž nemá vojensky ani politicky žádnou šanci. Navíc je v krizi i její víra v pravého Boha. Tu přichází podivná zvěst: Panna počne a porodí syna... Co je to za zprávu? Může vůbec povzbudit národ? Zdá se, že taková Boží útěcha je příliš vzdálená. Vždyť než se narodí počaté dítě, trvá to devět měsíců, a pak mnoho let, než z dítěte vyroste a vyzraje případný zachránce.

Judsko však potřebuje okamžitou pomoc. Asyrská vojska se stahují k hlavnímu městu. - Co sleduje Bůh touto útěchou?

Bůh vidí celistvost dějin až do úplného konce. Ve spleti různorodých situací zasazuje pevné milníky cesty, která nakonec dovede

všechny k cíli. Právě touto zprávou učí svůj národ prožívat budoucnost ne jako sevřený úsek času, v němž se člověk ptá: „Co bude zítra?“, ale ukazuje celek svého postupného naplňování plánu s lidstvem. A to je důležité pro každého z nás. Křesťan je člověk adventní, čekající na Krista. Ví, že cílem je věčný život. Co může proti té zprávě znamenat, že nás dnes či zítra čekají tvrdé zkoušky, nepochopení za strany nejbližších, nápor strachu, nemoci...? Náš horizont je prozářený velikou nadějí. Víme, že to nejlepší nás v každém stádiu života teprve čeká.

Vůbec nezáleží na tom, čeho se tady na zemi dožijeme. Zřejmě ničeho pozoruhodného. Záleží jen na tom, aby náš život byl pevně vsazen do Božího plánu, a aby obsahoval denně a co nejčastěji Mariino „Staň se!“ V pravou chvíli a na pravém místě. A my víme, že pravý okamžik našeho života je vždy ten, který právě probíhá, a pravé místo je to, kde se člověk nachází.

Ptejme se Boha a dočkáme se odpovědi. Bude nám ji nabízet i tehdy, když my sami budeme mlčet - jako králi Achazovi. Bůh totiž ví o každém z nás a citlivě sleduje kroky životní cesty svých dětí. A když se mu snad vzepřeme, odbočíme nebo uklouzneme, pozvedne nás a trpělivě s námi začne znovu. Mnozí až po delším časovém odstupu poznáváme, jak podivuhodně Bůh dotváří náš život. Má s námi dost času a trpělivosti, vidí dál než my, kteří jsme v duchovním smyslu často krátkozrací.

Prostor našeho života je doslova prosycen Boží přítomností. Bůh vysílá na citlivých vlnách a má nám tolik co říci. A jsou to zprávy dobré. Jen o ně stát. Jen je chtít uslyšet, zaposlouchat se do nich a nechat je vyznít v celém svém životě.

Otec Pavel

ŠTĚDROVEČERNÍ PUTOVÁNÍ

Svatvečer vánoční je v lidském životě mnohdy plný zážitků a vzpomínek. K některým se člověk rád vrací, zejména k těm, které prožil v dětství a v raném věku. Jeden takový můj zážitek, který i po mnoha letech mi přichází na mysl, je z doby II. světové války.

Psal se rok 1943, bylo mi skoro 15 roků a byla jsem ve službě v jedné německé rodině. Tenkrát české děti, žijící v Sudetech, z příkazu Německé Říše nesměli studovat ani se učit řemeslu. Naše obec byla násilně rozdělena hranicí a část obce od rybníka nahoru připojena k Říši. Ale přes tyto tvrdé skutečnosti, mládí má svoje touhy a těšení. A tak jsem se ten rok také těšila a chystala se prožít Štědrý večer doma a zpívat koledy v mateřštině. Když jsem skončila práci v rodině ve Třešňovci, kde jsem sloužila, byla téměř tma. Mohla jsem odejít. Byla možnost jít pěšky, zkratkou přes Mariánskou Horu. Rodiče pro mne poslali o 1 rok mladšího bratra, abych se nebála jít sama. Vydali jsme se na cestu. Krajina byla ztišená, lidé již nevycházeli z domů. Zatemnění oken nařízené nacisty, vzhledem k válečné situaci budilo dojem ponurosti

a nevládnosti. My jsme se však těšili domů.

Když jsme se blížili k Mariánské Hoře, rozjasnil oblohu měsíc a my se radovali, že vidíme kapli a dům, kde žila rodina Výprachtických. Úzkost se pomalu vytrácela. Cesta dolů lesem, stíny stromů a probleskující světlo měsíce v nás vzbuzovalo atmosféru ticha, velikosti vesmíru a posvátnosti večera. Žádné nebezpečí jsme si nepřipouštěli. Čistá je důvěra dětí. Bděla nad námi Matka Boží, pod jejíž Horou jsme právě putovali. Při

východu z lesa jsme s bratrem už cítili blízkost domova. Jen projít zastaveními při cestě a už jsme byli u sochy Panny Marie a dále u kříže na „Bídě“. V dále se v měsíčním světle leskla hladina rybníka a nad ním náš kostel. Toto všechno nám tak milé, jsme viděli jako veliký skvost vánoční štědré noci.

A už jen rychle Smrčinou k domovu. Rodiče a sourozenci nás očekávali. Nastal pro nás Štědrý večer, naše srdce se chvěla, že jsme spolu. Jeden z nás přečetl evangelium o narození Páně, povečeřeli jsme a tatínek zanotoval koledu. Dodnes mi v tento den zní otcův zpěvný bas.

Někteří vydrželi bdít až do půlnoci bohoslužby. Na cestu do kostela jsme museli být vybaveni pro přechod hranice takzvaným „Ausweisem“ neboli propustkou.

I když byla válečná doba, přesto jsme svátky Božího narození prožili ve znamení radosti a vědomí toho, že i Svatá rodina měla cestu do Betléma spojenou s putováním a nesnázemi. Avšak radost z narození Ježíše, našeho Vykupitele, trvá věčně.

M.F.

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2001

Sdružení Česká katolická Charita vydalo pokyn k zajištění celonárodního projektu v ČR, nazvaného Tříkrálová sbírka v roce 2001. Cílem projektu je shromáždit od dárců - věřících i nevěřících - finanční prostředky na pomoc rodinám a lidem v nouzi, a to u nás i v zahraničí,

a dále podpora charitního díla. Účelem tříkrálové sbírky je rovněž formování nejširší veřejnosti k sociálnímu citění, k pomoci bližním v nouzi a utrpení, k úctě k životu, k rodině, a dále umožnit všem občanům podílet se na charitativní činnosti. Od této sbírky se rovněž očekává obnovení zájmu veřejnosti o církev a její službu potřebným v charitativní oblasti jejího působení.

Za tímto účelem se i v naší farnosti uskuteční **Tříkrálová sbírka** v pátek **5. ledna 2001**. Akci zajišťuje skautská organizace Junák v Dolní Čermné a Verměřovicích. Obcemi Dolní Čermnou a Verměřovicemi budou procházet skupiny Tří králů, z nichž jeden musí být plnoletý. Navštíví byty všech občanů s pokladničkami, které budou zapečetěny na obecních úřadech a po skončení sbírky tam též otevřeny a spočítány peníze. Koledníci také předají všem občanům letáček s informací o účelu koledování a peněžní sbírky.

Tyto Tříkrálové sbírky se budou konat pravidelně ročně kolem církevní slavnosti Zjevení Páně, tj. Tří králů.

farnost Dolní Čermná

Cesta do Betléma

Bohuslav Reynek, Básnické spisy

Má Paní, podivně byla jsi na pouti
s Josefem; nikde vás nechtěli přijmouti,
a tys již, tak těžká, nemohla dále ...
Skryla vás posléze tmavá stáj ve skále.

(Vlahý chlěve, dýšící senem, slámou povystlaný,
útulku útulný oslat, ovec, Josefa i Panny,
a nad ním rozpjatá obloha tmavá, hvězd plnička,
zda se má uštvaná duše brzy vás nedočká?)

A tys tam Boha porodila, sladce světu skryta.
Ó jaká chvíle, vroucné tichosti sytá,
chvíle, jež hřává snad v srdcích nehněvaným tvorům,
kuřatům vrabcům, veselým myškám, oslu a volu,

jež na vás se dívali, na Boha dýchali
- ó Paní, dobrěs uchýlila se k nim do skály -
a dívali se velkýma očima a dýchali ústy velikými
na Ježíška vlaze, mileji než kadidlové dýmy.

Porodilas do slámy a sena Pastýře, Krále.
Porodila jsi v dobré, skryté skále...
Rodičko Boží, ustrň se, cestou již nemohu dále ...

MOJE MEDITACE

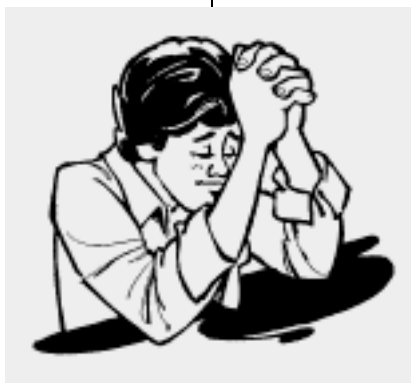

Ve čtvrtek byl svátek Posvěcení lateránské baziliky a v neděli jsme se radovali z posvěcení našeho kostela. Při kázání byla řeč o tom, že i my, křesťané tvoříme živý Boží chrám. Zaujalo mě to natolik, že o tom začínám přemítat.

Pane Ježíši, ty jsi v tom chrámu kvádr nárožní; apoštolové... to budou asi základní kameny; sloupy... možná svatí mučedníci; světla... třeba kněží, kteří nám svítí na cestu; zvony... zase misionáři, co zvou nevěřící do tvého chrámu;... a kde jsem Pane já? Vždyť se tu nikde nevidím... a přece... možná už vím. Někdy jsem hromosvod. Je až tam nahoře, má pěkný rozhled, ale občas do něho uhoří blesk a on svede elektrický výboj do země a zneškodní ho. Ale on i ten blesk je k něčemu dobrý. Výbojem se vytváří ve vzduchu ozón a do půdy se váže vzdušný dusík. Nám se dobře dýchá a všechno roste jako z vody. Pane, vymyslel jsi to krásně, přímo geniálně.

Do mě občas také uhoří. Když dostanu vynadáno, za co nemůžu, když mě někdo zklame, křivdí mi nebo na mě křičí,... doma, v zaměstnání, v nemocnici, no prostě všude, kde se setkáváme. Vždyť já dostala dvakrát vynadáno už i ve zpovědnici. Kdyby to bylo kvůli hříchům, to bych brala.

A vzpomínáš, Pane, na mé první velké zklamání? Bylo to v den, kdy jsem Tě měla poprvé přijmout. Rodiče se mnou nemohli jít. Maminka byla po porodu, který málem nepřežila, a tatínek měl na starosti celé hospodářství. Musela jsem čekat, až na mě bude mít čas starší čtrnáctiletá sestra, která zastávala doma maminku. Přivezla mě na kole, ale pozdě, a já nestihla řazení před kostelem. Děti už byly uvnitř srovnané v zástupu od nejmenších po největší. Postavila jsem se dozadu celá natěšená, s duší čistou a přešťastná, že jsme stihly mši svatou. Neušla jsem pozornosti a slyším: „Ty seš malá, běž dopředu.“ Jdu váhavě dopředu, zastavím se u menších dětí a slyším: „Tadys nebyla, jdi si dozadu.“ A vzadu zase: „Ne, jdi dopředu.“ Zůstávám bezradně stát a už se jen marně snažím zadržet pláč. Děti mě mezi sebe nechtěly. Nakonec mě vzal kdosi za ruku a postavil mezi dvě menší děvčata, která se už neodvážila protestovat.

Pane, já už teď vím, že to na světě takhle chodí. Dal jsi nám tolik různých povah, vlastností, schopností, nadání, nálad a pocitů, že ke konfliktům logicky docházet musí. Nemůžeme si všichni rozumět, chápat se, vžít se do situace svého bližního, když se tak různíme se vyznáme sami v sobě. Jenže byla třeba sangvinik, tak se otřepu a za chvíli o ničem nevím. Kdybych byla cholerik, přeždu okamžitě do protiútku a s každým si to hned vyřídím. Kdybych byla flegmatik, tak jen mávnu rukou. Já mám ale nejbližší k melancholikům....no a co teď? Nejdříve jsem ohromená, je mi do pláče... za to přece nemůžu, tak proč? Potom volám k tobě: „Pane, pomóc, co mám dělat?“ Říkáš mi: „Dal jsem ti příklad“,... no jasně... já už vím... tenkrát na Golgotě... i já jsem byla k tobě nemilosrdná a krutá... tys mi neřekl: „Jen počkej, až vstanu z mrtvých, já si to s tebou vyřídím, ale: „Otče, odpusť jí, ona neví, co činí.“ Takže svodem, kterým zneškodním nebezpečný výboj, je odpuštění. Pane, připadám si u tebe jako ve škole. Ty jsi můj učitel a já malá školačka. Dáváš mi různé úkoly a příležitosti k odpouštění. Jak bys poznal, že to dokážu, když by mně nikdo nekřivdil a neubližoval? Jsem tu přece ve vyhnanství a ne na parádu. Víím, že i já občas někoho naštvu i když nechci. Pane, už mně je líp a začíná mě to i bavit. Jsem docela zvědavá, jaký bude můj další úkol.

Ještě mně, Pane, řekni, co ten ozón a růst? Ne, nemusíš, já to vím... to je přece láska. Když odpustíme, můžeme své bližní zase milovat, všem se dobře dýchá a duchovně rosteme.

Pane Ježíši, obrátit se se vším na tebe je vynikající. Ty mi nejlíp rozumíš, víš, jak to myslím a nevyložíš si to jinak, nikdy mě nezklameš, ale potěšíš, poučíš a vždycky na mě máš čas.

Děkuji Ti, že Ti můžu i já někdy posloužit jako hromosvod a chránit Tvůj chrám. Amen.

Ještě bych chtěla něco dodat: „Lidi, já vás mám ráda, ať se na mě usmíváte nebo mračíte, ať jste milí nebo naštvaní, ať mě chválíte nebo haníte, ať si mě všímáte nebo nevšímáte. Mám vás ráda úplně všechny a toužím vám to aspoň jednou říct, třeba zrovna teď, na konci roku 2000.“

(ML)

Ať se k Vám o vánocích co nejvíce přiblíží Boží láska a Ježíš, který před 2000 lety vstoupil do našeho světa, ať vstoupí i do Vašeho srdce a zůstává s Vámi po celý rok 2001.

To Vám přeje Váš otec Pavel a redakce Poutníka

HEJ, MISTŘE, VSTAŇ BYSTŘE

Jistě každý poznal, že se jedná o začáteční slova nejznámější a nejkrásnější české vánoční mše pastorální od Jakuba Jana Ryby. Toto vánoční dílo zní od nepaměti na kůrech českých kostelů, a již tradičně zní, každý rok při půlnoční mši svaté na Štědrý den, i v našem farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné. A nebude tomu jinak ani letos.

Možná málokdo ví, že mladý rožmitálský kantor, český buditel a skladatel, Jakub Jan Ryba zkomponoval za svůj nedlouhý život (* 1765, + 1815) na jeden tisíc čtyři sta skladeb. Jako jeden z prvních skládal vánoční mše a pastorely na české texty. V jeho tvorbě je velmi často zastoupen lidový písňový prvek a vystupují v ní postavy, které v době jeho života byly součástí tradiční venkovské společnosti. Jeho tvorbu pochopil především tehdejší prostý venkovský lid. Jemnost, vroucnost a něha jeho díla, víra a důvěra v narozeného Ježíška, kterému se šel v jeho tvorbě poklonit všechen venkovský lid s dárky i s hudebními nástroji v rukou, které byly součástí jejich života, byla prostému lidu velmi blízká. Proto díla J. J. Ryby rádi a s nadšením zpívali, a také je milovali. Světská i církevní vrchnost však jeho tvorbu v mnohém nechápala. Toto nepochopení bývalo často příčinou nejednoho nedorozumění s vrchností.

V encyklopedii je o Jakubu Janu Rybovi uvedeno, že napsal literární teoretické pojednání, které nazval „Počáteční a všeobecní základové k umění hudebnímu“. Toto pojednání znají asi jen odborné hudební kruhy.

V roce 1796 napsal J. J. Ryba „Missa solemnis pastoralis“ (Slavnostní pastýřská mše), která je spíše známá jako I. Česká mše vánoční, nazvaná podle počátečních slov této mše „Hej, mistře, vstaň bystře“. Tato mše patří ke klenotům české vánoční tvorby. Dalším jeho stěžejním dílem je II. Česká mše vánoční, „Pane, smiluj se“, která je již méně známá.

Z dalších známých vánočních děl, kratších pastorel, se dosud zpívají: „Pastýři, vstávejte!“, „Rozmilý slavičku“, „Ejhle, opět obnovujeme narození památku“, „Housle zněte“, „Co, pastýři, copak to má znamenat“, „Usni, můj Ježíšku“, „Spi, spi, nevinátko“, „Vítám tě, můj rozmilý Ježíšku“, „Milí synáčekové“, „Libou písničku“ a další.

Mnoho z Rybovy tvorby se však možná, že originály notových partů, nebo či truhlách na kůrech venkovských pěstovali zpěv a hudbu „k že ve své neznalosti a necitlivosti ke člověk zlikvidoval, jako nepotřebné.

Až se o vánocích zaposloucháme do vstaň bystře“, které rozezvučí nejen skladatele Jakuba Jana Rybu, na jeho modlitbou a poděkujeme narozenému Ježíškovi za dar hudby a zpěvu.

**K vánocům se rychle blížíme,
štveme se k nim někdy sami.
Jindy někým vláčení i hnání,
exkluzivními obchody i braky
reklamou s velkými šoty taky.
Zdalipak na obloze hvězdu spatříme?
Bohu milejší očekávání je,
ne naše čekánína svátky.
Božího Syna vítat - nejsou pohádky.
On všechny nás čeká a miluje
ty, které o to stojí ve své dlani skryje.**

nedochovalo a nebo nebylo dosud objeveno. Dost jejich opisy, někde tli zapomenuty ve starých skříních kostelíků, kde kantoři před mnoha a mnoha lety povznesení zbožných duší k Bohu“. Dost možná, starým ohmataným partům, je nenávratně

krásných tónů vánoční mše „Hej, mistře, kostelní prostor, ale i naše nitro, vzpomeňme na strasti plný a nešťastně ukončený život. Vzpomeňme na skladatele

(js)

Zde se naskytá všetečná otázka: Nestálo by za úvahu, aby hudební odborníci a badatelé duchovního žánru ve spolupráci s církevními autoritami vydali pokyn farnostem, sepsat veškerý notový materiál ve všech kostelích (farách), a to i v těch, jež k bohoslužbám již neslouží? A tento notový materiál se soupisy a s adresou majitele poskytnout hudebním badatelům, poté je řádně zaevidovat a archivovat než vezmou za své? Tam, kde se na kruchtách muzicíruje a tam, kde bude o notový materiál dobře pečováno, je samozřejmě vrátit. Jistě by tato námaha přinesla své dobré ovoce a možná by bylo objeveno nejedno významné hudební dílo.

(js)

SVAČINA U VARHAN

Jako voják jsem občas dojížděl na mši sv. z Milovic do Prahy. Velmi jsem si oblíbil jeden chrám, jehož akustika, výzdoba a hlavně nádherný varhanní doprovod mě přímo přenášel na spojnici člověka s Bohem. Varhany jako by se modlily se mnou. Mše začínala tichým preludiem, ze kterého se dala vytušit radost z očekávaného setkání, která se s obětováním rozjásala: Bože, tady jsem a chci být s Tebou stále. Následovala odmíka kolem proměňování, jejíž tichost dávala prostor k soukromé modlitbě. - Mše tehdy byla latinská a my věřící jsme větší část mše prožívali v soukromé modlitbě. - Po sv. přijímání se varhany rozezněly nádherným chorálem: Pane, mám velikou radost, že jsi se mnou, v mém srdci, chtěl bych Tě mít u sebe co nejdéle.

Často jsem si říkal, jak úžasné mi varhaník rozumí, jak se se svým preludiem modlí se mnou. Říkal jsem si, že hluboká víra dává možnost rozvinout talent varhaníkův a bez ní by nebyl něčeho takového schopen.

Jednou jsem šel jako obvykle do chrámu a tu jsem si všiml, že dveře na kůr jsou pootevřeny. I tak jsem se rozhodl. Chtěl jsem poznat člověka, který se svou hudbou tak úžasné modlí. Potichu jsem pootevřel dveře na kůru a zůstal jsem za varhaníkem stát.

Moje předsazení se snad nedá ani popsat. Varhaník hrál zrovna Dvořákovu "Hospodáři je můj pastýř, nebudu mítí nedostatků" a ve volných chvílích levou rukou měl kávu, které si ohříval na vařiči vedle pultíku. Po sanktus, kdy začala dlouhá omelie, on ji rozbalil svačinu, kterou jedl, aniž by bral ohled na právě přítomné. Šel jsem na měňování. Když dojedl, otřepal drobky pod sebe do pedálů a dohrál jeden z obvyklých chorálů, dobře, snad z radosti nad svým plným břichem.

Jak tiše jsem přišel, tak tiše jsem zase odešel. Dole jsem ještě stačil pohlédnout na rychle opouštěný, i když ještě stále nádherně osvětlený, svatostánek. Moje srdce chtělo Ježíši něco říci, ale hlava nenacházela příhodná slova. Až po chvíli jsem vyhlukl: Bože, kéž by moje modlitba nebyla jen pro oči druhých lidí.

Dodnes, kdykoli si vzpomenu na onen prožitý okamžik, je mi onoho varhaníka líto. Vždyť kolika lidem takto svým projevem spojení s Bohem umožnil, sobě však nepomohl.

(JM)

JAK ATEISTA K VÍŘE PŘIŠEL...

V listopadovém čísle jsem vám slíbila další povídání o lidech, kteří se na své cestě hledání Boha pořádně zapotili. Jednoho nevlídného podvečera jsem si povídala se sympatickým „civilkárem“ JIŘÍM VÁVROU.

Tak, jak to bylo s tím tvým ateismem?

Když mám být upřímný, tak jako pravý ateista jsem se nikdy necítil. Oba rodiče pochází z křesťanských rodin, a i když dnes do kostela nechodí, stále se považují za věřící. Dokonce jsem chodil (na přání babičky) na hodiny náboženství. Po té, co mi doma řekli, proč poslouchám takové pohádky, jsem v deseti letech z náboženství „utekl“.

měl asi dodat, že už svým založením jsem v jistém slova smyslu rebel, nebylo to vůbec jednoduché. O všem se chci vždycky přesvědčit sám.

A přesvědčil ses?

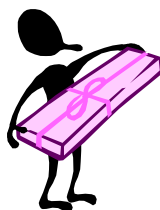
Trvalo to. Bylo mi něco přes sedmnáct, když jsem se začal vážněji zajímat o víru evangelíků. Velmi mne oslovila jistá demokracie, která vládne v jejich společenstvích. Hnacím motorem se pro mne stalo jejich rozjímání nad biblí.

Školní léta máš za sebou, jde se na střední...

Ve čtrnácti jsem nastoupil na SOUE v Lanškrouně. To už bylo v tzv. porevoluční době a zase „fungovala“ skautská organizace. Velmi rád jsem se zapojil.

Myslíš, že ti skauting mohl dát něco nového, nebo šlo pouze o „moderní“ záležitost?

Ani vlastně nevím, jak jsem to vnímal ze začátku. Bavilo mě to. Až na druhém skautském táboře mne ranní a večerní modlitby začaly provokovat k úvahám o smyslu existence. Začal jsem vážně přemýšlet o tom, proč jsem zrovna teď a tady, proč je Bůh a...

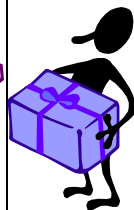
Předpokládám, že nezůstalo jen u přemýšlení?

Že mne ovlivnilo pozvání mezi „Pehumáky“ mladých z čermenské farnosti - pozn. paní Dany Hájkové z Lanškrouna - v modlitbách. Byla to pro mne doba velkých kontrastů mezi vlastními názory a postoji. Tady bych

Vím že jsi pak studoval na VŠ. Byla to pro tebe další konfrontace, nebo jsi to už měl „jistý“?

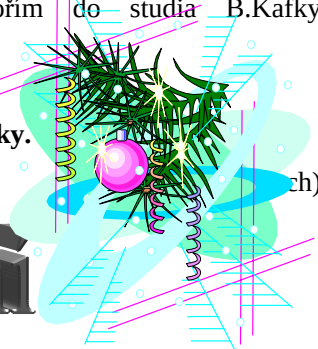
V tomhle období se toho stalo hodně. Vybavují se mi spíš takové střípky, než ucelené obrazy. Třeba to, jak velmi mne ovlivnilo společné bydlení s knězem na privátě. Vytvářeli jsme jakési společenství ve dvou. Chodilo za ním mnoho různých lidí, mezi nimi i muž, který trpěl Parkinsonovou chorobou. Přijal jsem nabídku, abych se o něho staral, byl jeho pomocníkem i společníkem. Tahle práce mi hodně pomohla, především k uvědomění si smyslu všeho, i toho „blbého“, co tu žijeme.

A co dál?

No, co by? Rebel zůstane vždycky rebellem. Teď zrovna se opět nořím do studia B.Kafky a paranormálních jevů.

Moc díky.

Půlnoční setkávání

Nebývá tomu často, abychom se při slavení mše sv. potkávali s lidmi, kteří do kostela zavítají jen jakoby náhodou. Stává se to nejčastěji při obřadech, jež souvisejí s událostmi zasahujícími hluboko do života společnosti a jejichž legitimitu nevyvrátila ani aktivita členů vládnoucí strany v dobách nedávno minulých. Těmi nejznámějšími jsou obřad posledního rozloučení se zesnulým a obřad uzavírání manželství, tedy pohřeb a svatba. Jednou z periodicky se opakujících událostí, kdy se mezi námi v lavicích kostela objeví méně známé tváře je i oslava narození Ježíše Krista v noci z 24. na 25. prosince. Myslím si, že bohoslužba ukončující Štědrý den, přesněji zahajující Boží hod vánoční, je pro svoji zvláštní, jedinečnou atmosféru magnetem nejen pro člověka, jemuž je víra v Boha vlastní.

Pro návštěvu půlnoční mše máme mnohé důvody. Účast na ní je zvykem v tom nejlepší smyslu a po roční odmlce možností připomenout si, že "Narodil se Kristus ...". Je něčím, co vyplňuje mozaiku vánočních svátků, radostným začátkem i vyvrcholením, okamžikem, kterým se odpoutáváme od předvánočního shonu naplněného zajišťováním svých převážně materiálních potřeb. Je pro nás událostí, jejíž realizaci a zdárnému průběhu věnujeme nemálo času a sil.

Čím je však "půlnoční" pro člověka, který o sobě většinou tvrdí, že v Boha nevěří? Návštěvou nevšedního koncertu České mše vánoční od J. J. Ryby, koncertu varhanního nebo i rockového, který bývá součástí slavnostních chvil? Může pro něho být rozptýlením, zážitkem umocňovaným i alkoholem, projevem zvědavosti, jak že to tam vlastně probíhá?

ÚSMĚVY

Ze dveří kostela vycházejí lidé.

Pan A: "Tak nám zase vydali noviny, to si počteme, co?"

Pan B: "No jo, jsem zvědavý, co je nového, co se bude dít příští měsíc ..."

A: "A čtete toho Poutníka celého?"

B: "No, snažím se, ale to víte, někdy se k tomu ani pořádně nedostanu.

Ale naše Bobina, ta ho přímo žere!!"

A: "Ááá, náruživá čtenářka ..."

B: "Ale houby čtenářka, pes. Nedá pokoj, dokud nejsou ty stránky na kousky."

Nebo je snahou o nahlédnutí, pokusem o porozumění, pochopení a poodhalení tajemství jednoho z nejvíce zkomercializovaných, přesto však důležitých svátků křesťanských církví. Zdá se mi, že zájem většiny našich tzv. "nevěřících" spoluobčanů o tento obřad není pouze povrchním zájmem o folklórní vstoupení, ale vyjádřením svého vztahu k rýze pozitivními rozměry svého duchovního života, tedy k Bohu.

Během mše sv. tito lidé pochopitelně nebývají aktivní, protože neznají průběh liturgie. Někdy celou dobu prostojí, občas se ve snaze přizpůsobit snaží provádět úkony, které vidí u ostatních, s rozpaky i úsměvem přijímají nataženou pravici při pozdravu pokoje. Svými pohledy pátrají po stěnách kostela, obrazech, květinové výzdobě, osvětlení, soškách betléma, úkonech kněze, prohodí mezi sebou pár tichých slov. Chovají se jako kdokoliv jiný při pobytu v neznámém prostředí. Někdy si jistě zaslouží i napomenutí či upozornění na nevhodnost svého chování. To se stává především v anonymním prostředí velkých měst ne snad u nás.

Opět máme příležitost uvítat mezi sebou naše spoluobčany, kteří nám nejsou vzdáleni tak, jak by se na první pohled zdálo. I z tohoto setkání bychom mohli mít radost, podobně jako ji máme z vánočních svátků samotných. Vyžaduje to od nás vyšší míru otevřenosti, ohleduplnosti a tolerance. Budeme-li tolerovat, budeme tolerováni. Takováto setkání mohou být darem a mohou být obohacením v našich vzájemných vztazích.

(RM)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA**V lednu oslaví:**

76 let	paní Marie Severinová	z Dolní Čermné
78 let	paní Gertruda Ruprychová	z Dolní Čermné
70 let	paní Růžena Šimková	z Dolní Čermné
60 let	pan Josef Foršt	z Dolní Čermné
86 let	paní Marie Plháková	z Dolní Čermné
81 let	pan Jiří Formánek	z Horní Čermné
50 let	paní Ludmila Betlachová	z Horní Čermné
81 let	pan Josef Bachman	z Petrovic
76 let	paní Marie Krátká	z Petrovic
77 let	paní Jarmila Podlezlová	z Verměřovic
79 let	pan Josef Hrdina	z Verměřovic

*Století kráčí, žiji onen čas:
je cítit, jak se mocně vzdouvá vzduch:
to stránku, na kterou psal s námi Bůh,
obrací kdosi vyšší, mimo nás.*

*Je cítit, jak tu svítí s čistou stranou
vše nové téměř na dosah.*

*A ztichlé síly zkoumají, kde stanou,
a navzájem se měří v tmách.*

Rainer Maria Rilke

Všem oslavencům jménem celé farnosti i svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se členem Kristovy církve:

v Dolní Čermné 3. 12.2000 **Barbora Doupalová** z Dolní Čermné

Rodičům pokřtěné Barborky rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Jakubovicích	17.11.2000	s paní Emílií Faltejskovou z Jakubovic
v Dolní Čermné	2.12.2000	s panem Emilem Šilarem z Dolní Čermné
v Petrovicích	8.12.2000	s paní Štěpánkou Mikulovou z Petrovic
v Dolní Čermné	11.12.2000	s paní Ing. Marií Novákovou z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	20.12.2000	s panem Václavem Vávrou z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Leden 2001				
1.1.	Po	Nový rok	7.30	Menclovi 193
			10.30	Zpěvákovi 195
6.1.	So	Slavnost zjevení Páně	7.30	Marešovi 172
7.1.	Ne	Svátek Křtu Páně	7.30	Formánkovi 83
			10.30	p. Faltusová 128
14.1.	Ne	2. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
			10.30	p. Mikulová 162
21.1.	Ne	3. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
			10.30	Šebrlovi 80

28.1.	Ne	4. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 125
			10.30	Kunertovi 458
Únor 2001				
4.2.	Ne	5. neděle v mezidobí	7.30	p. Hrdinová 139
			10.30	Kubíčkoví 140
11.2.	Ne	6. neděle v mezidobí	7.30	p. Jandová 129
			10.30	p. Hampl 144
18.2.	Ne	7. neděle v mezidobí	7.30	Jurenkovi 160
			10.30	p. Pecháček 310
25.2.	Ne	8. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 109
			10.30	Kužilkovi 202 HČ

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Út 26. 12. – 14.00 hod.	Živý betlém v Letohradě na náměstí
Ne 7. 1. – 15.00 hod.	Novoroční koncert Boni Pueri v kostele sv. Václava v Lanškrouně
Ne 7. 1. – 17.00 hod.	Vernisáž výstavy fotografií Mořské fotosentence – Alexander Pelikán v Kulturním centru v Jablonném nad Orlicí. Výstava potrvá do 3. února 2001.
So 13. 1.	Orelský ples v Orlovně v Letohradě - na Orlici
Út 16. 1. – 19.30 hod.	Koncert KPH – Dana Mimrová – flétna a Josef Kšica – cembalo v sále lanškrounského zámku
Čt 18. 1. – 19.30 hod.	Indonésie – z Bali až na Javu – DK Letohrad
So 20. 1.	32. ročník tradičního lidoveckého plesu v Kulturním domě ve Verměřovicích
So 20. 1.	Hopsabál v Orlovně v Letohradě – na Orlici
So 20. 1. – 20.00 hod.	3. Městský ples v sále U Dubu v Jablonném nad Orlicí
St 24. 1. – 19.30 hod.	Večer se Stellou Zázvorkovou a DIXILANDEM Lanškroun v sále lanškrounského zámku
Pá 26. 1. – 18.30 hod.	Cesta po Pacifiku – beseda ing. Štěpánka s diapositivu v Kult. centru v Jablonném n. Orlicí.
Pá 26. 1.	Hasičský ples v Orlovně v Letohradě – na Orlici
Út 30. 1. – 19.30 hod.	Koncert KPH – Smetanovo trio v sále lanškrounského zámku

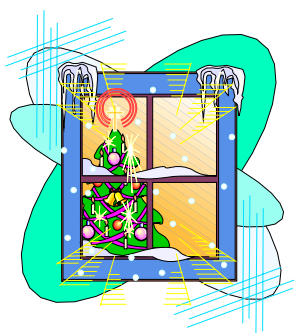
PRVNÍ VÁNOCE

Jak už to tak bývá, když člověk prožívá nebo dělá něco poprvé, většinou mu na tom moc záleží a snaží se udělat vše pro to, aby se to či ono co nejlépe vydařilo.

Vzpomínám si, jak mně již před několika lety vyprávěla jedna přítelkyně o tom, jak se jim „povedly“ první společné Vánoce...

Hned od samého rána to vše v kuchyni mladých manželů dýchalo sváteční atmosférou. Chystala se zelňačka, připravoval salát, rovnalo cukroví, ovoce a oříšky na tácky a mísy. Z rádia se do tohoto příjemného času každou chvíli ozvala některá z koled nebo vánočních písní. Zvolna plynoucí pohodu narušil hlas zvonku. Mladá paní seběhla ke dveřím otevřít... Tam stáli skauti, kteří roznášeli betlémské světlo. Již byli očekáváni. Svědomitá hospodyňka zakoupila včas před Vánocemi speciálně silnou svíci, která by vydržela hořet přes celé vánoční svátky a která měla i tuto mladou domácnost prozářit jasným betlémským světlem. Doposud svíce vyčkávala, ale teď konečně přišel její okamžik. Po chvíli už se její plamínek vesele třepotal v kuchyni a světlo i vůně svíce ještě o trochu více dokreslovaly atmosféru Štědrého dne. Pak plynuly hodiny, jedna za druhou...

Bylo už po obědě, spíš odpoledne. Mladý manžel pohladil svou ženušku po tváři, ale jaké bylo jeho zděšení, když po jeho prstech zůstala na tváři černá mastná šmouha. Výraz v jeho očích se rázem změnil a jejich pohled okamžitě padl na svíčku. Ta si jakoby nic klidně hořela a úplně nenápadně, ale o to vytrvaleji čadila. Nejvíce ve své těsné blízkosti...

Čistě vybielené zdi, záclony, prádlo, které se dosoušelo na radiátorech, nádobí, prostě vše se postupně pokrývalo černou špinou...

Svíčka bleskurychle dohrála svou roli a byla smetena ze scény. Než se podařilo objevit všechny škody a tu největší pohromu sklidit, pomalu nadešel čas štědrovečerní večeře. Všichni se již těšili na slavnostní tabuli. Nálada se zase o trochu zlepšila, ale pouze do chvíle, kdy manžel ochutnal filé a zjistil, že je v něm snad více kostí než masa.

Pro jeden Štědrý den by to určitě již stačilo, ale jak se říká, nikdy nezůstane při jednom a nebo do třetice všeho...

A tak přišla ještě jedna tečka na závěr celého dne. Oba dva totiž nakonec „zaspali“ na půlnoční...

Eduard Mörike

(EJ)

O KOMINICKÉ KOULI A SUBBASOVÉ PÍŠTĚLE

Jednou odpoledne jsem pracoval na zahrádce, když se objevil pan farář s tím, že přijel jakýsi profesor z konzervatoře a chtěl by vidět památné varhany v našem kostele. Jemu prý se to zrovna moc nehodí a tak by uvítal, kdybych se profesora ujal a varhany mu ukázal. Také jsem z toho neměl zrovna velikou radost, ale nevyhovte slavnému profesorovi! Umyl jsem si ruce, vzal klíče od kostela a vydal se ke kostelu. U vchodu mě čekal obrýlený muž v černém klobouku, který se představil jako profesor Notěnko a zpod jeho mírně prošeďavělého plnovousu vykukoval úsměv hodný reklamního využití...

Srdečně jsme se pozdravili, já odemkl dveře od schodiště na kůr a vystupovali jsme vzhůru. Profesor Notěnko si nejprve mlčky prohlédl prospekt, pak usedl k nástroji a začal improvizovat, přičemž postupně zkoušel jeden rejstřík po druhém. Z výrazu v jeho tváři jsem cítil, že se mu varhany líbí, ale že je s něčím nespokojen. Po chvíli povídá: „Je to hodně falešné, není něco se

vzduchem?“ Vstal od varhan a začal hledat měchy. Uvedl jsem ho tedy do místnosti za kůrem, kde je celá vzduchová soustava našich varhan - elektrický ventilátor a měchy. Profesor to vše přejížděl očima znalce, přičemž si brumlal pod vousy: „Regulátor je v pořádku, šňůra přetřžená není, tohle je taky dobré...“ Pak ale jeho zrak padl na horní desku zásobního měchu: „Tady nebyly žádné cihly?“ Popravdě jsem odpověděl: „No, bylo jich tam asi dvacet, ale naše ženské, když uklízely, tak si myslely, že to tu nechali nepořádní zedníci po opravě věže, a tak jsme to všechno vynosili na skládku za kostel.“ Profesor Notěnko jen vzdychl, pak si decentně poklepal na čelo a vysvětlil mi, že ty cihly byly na měchu jako zátěž a proto tam jsou nezbytné. A tak jsme s profesorem Notěnkem nanosili všechny cihly zase zpátky a rovnoměrně vyrovnali na horní desce měchu. Varhany se pak skutečně rozezněly v plné parádě tak, jak jsem je už dlouho neslyšel.

Ale profesor byl stále nespokojený. „Kdy se to naposledy ladilo?“ „Nevím, nepamatuji se,“ opět po pravdě jsem odpověděl. „No, sami to raději nedělejte, snad jen to děčko v subbasu byste mohli srovnat sami. Musíte trochu doklepnout ten špunt tak, až to přestane rázovat.“ S těmi slovy ukázal na druhou největší píšťalu, která stála v řadě s podobnými píšťalami úplně v zádu u zdi za skříní varhan. Z jejího konce těsně pod stropem vyčnívala dřevěná rukojeť zátky, která slouží mimo jiné i k ladění této píšťaly. Pak se rozloučil s díky za to, že jsme mu varhany ukázali, nasedl do auta a vyjel do nedalekých Loukovic, kde mají v kostele také zajímavé staré varhany.

Poznatky pana profesora Notěnka jsem sdělil panu faráři a kostelníkovi Fandovi. Pan farář zabručel něco jako že profesor Notěnko tady „objevil Ameriku“ a kde že na to má vzít peníze. Iniciativní Fanda povídá: „Hele, varhanicej, to snad zmáknem sami, ne?“ „A co jako?“ povídám. „No, naladit

tu jednu píšťalku, ne?“ „Vemem kladivo, ťuknem do toho a bude to!“ „Tak jo,“ povídám. Došel jsem domů pro kladivo a štafle.

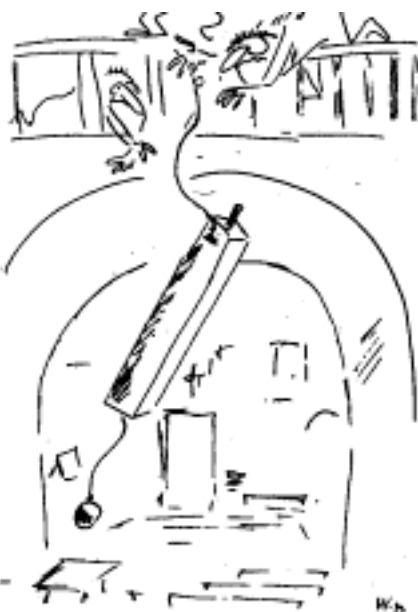
Fanda je člověk šikovný, ale ve svém nadšení pro každou novou činnost někdy dost zbrklý. A tak se stalo, že když ode mne přebíral štafle, zachytil s nimi o trumpetku jednoho z andělíčků na skřini varhan. K zemi se poroučela nejen trumpetka, ale i celý andílek. „Kdybysme nebyli v kostele, tak bych ti řekl, co seš!“ „Ale jen klid, varhanicej, byl jen na hřebíku. Dáme tam nové a zase bude držet...“

Postavil štafle k řadě subbasových píšťal, vzal do ruky kladivo, vylezl nahoru a než jsem stačil cokoliv říci, už začal tlouci do špuntu píšťaly. „Počkej, to nemůžeš,“ povídám. „Próóó?“ „Musím napřed zapnout ventilátor a držet ten tón s jiným rejstříkem, podle kterého to doladíme.“ „A jó, to mě nenapadlo...“ A tak jsem zapnul ventilátor, vytáhl se subbasem ještě principál a stiskl příslušné klávesy v oktávách. Samozřejmě se ukázalo, že Fanda ve svém nadšení zatluče zátku příliš hluboko a že je potřeba ji nyní naopak povytáhnout. Když jsem mu to řekl, jen opáčil: „No, žádný problém, mistře,“ popadl zátku za rukojeť a křup! Jak zapáchl, rukojeť povolila a zůstala Fandovi v ruce. Ukázalo se, že červotoč udělal své a že upevňovací čep rukojeti zůstal vězet v otvoru v zátku. „Tak hole nemá opravdu chybu,“ povídám už dost nakvašeně. Fanda se chvíli drbal za uchem a pak povídá: „Hele, dá se ta píšťala vyndat?“ „Samozřejmě!“ „Tak mi ji pomoz vyndat!“

Ale ukázalo se, že v prostoru pod stropem je příliš málo místa a že k tomu, abychom onu píšťalu dostali ven, musíme vysadit skoro všechny ostatní píšťaly kolem. Když jsme pomocí velmi náročných manévru konečně vysazovali ono nešťastné „děčko“, nevytočil Fanda potřebný oblouk a koncem píšťaly učinil úctyhodný „průklest“ malíčkými píšťalkami mixtury, stojícími hned před subbasem. Tomuto neštěstí by bývala mohla zabránit zadní výplň varhanní skříně, ale ta zde již od nepaměti není a nikdo o ní nic neví...

Zoufale jsem hleděl na to, co nyní vypadalo jako poválené strniště a v duchu si spílal, že jsem se

s Fandou do toho experimentu vůbec pouštěl. Ale už se stalo... Fanda se opět zazubil: „Mám nápad!“ „Prosím tě, co zase?“ ptám se. „Ten špunt vyndáme jednoduše“, řekl a odešel. Mlčky jsem čekal, očekávaje událostí příštích. Za malou chvíli byl Fanda zpět. S ním ale přišel i kominík Mourovec, který v ruce třímал železnou kouli na laně. „Víš, co chci dělat?“ povídá Fanda. „Asi ano, ale moc se mi to nezamlouvá,“ povídám. A znovu se ukázalo, že na kůru je příliš

málo místa. Když jsme píšťalu postavili labiem vzhůru, nemohli jsme zamýšlenou akci odpovídajícím způsobem provést. A tak Fanda dostal opět nápad - dnes již poslední a osudový. Píšťalu jsme přetáhli přes zábradlí kůru tak, aby visela zátkou dolů, přičemž jsme ji pevně drželi, aby nám nespadla do kostela. Zatímco já a kominík Mourovec jsme píšťalu svírali v rukách, jak nejpevněji jsme mohli, Fanda zavelel: „A teď, chlapi, opravdu držte!“ A s těmito slovy hodil kominickou kouli skrz labiální výřez do píšťaly... Co se dělo dále, lze jen těžko popsat.

Kominík Mourovec se držel píšťaly tak křečovitě, že ji málem následoval přes zábradlí kůru do kostela. Fanda leknutím pustil lano od koule, a tím dovršil dílo zkázy. Okamžik po tom, co píšťala zmizela v potměšilé kostelní lodi, se zdola ozvala neuvěřitelná rána následovaná sérií tříštivých a břinkavých zvuků. Když se v kostele rozhostilo ticho, shlédli jsme přes zábradlí kůru dolů, abychom viděli tu spoušť. Fanda se již nezubil. Bezmocně krčil rameny a kominík Mourovec polohlasně říkal něco o „blbých nápadech“...

A když jsme se vzpamatovali, vypracoval jsem soupis škod, který obsahoval tyto položky:

1. zcela zničená píšťala D rejstříku Subbas 16,
2. poškozená část píšťalového fondu rejstříku Mixtura 1 1/3 4 x,
3. poškozená plastika anděla z varhanní skříně,
4. zcela zdemolovaný stolec na obětní dary,
5. poškozená kostelní lavice,
6. poškozená dlažba kostela v místě dopadu kominíkové koule,
7. poškozeno jedno zastavení křížové cesty,
8. zcela zničená pokladnička na dary pro kostel,
9. poškozená kropenka na jednom ze sloupů nesoucích kůru,
10. zcela zničený sedací polštářek babičky Vejražkové.

„Tak, hoši, strádejme, tohle bude drahé,“ povídám pak zdrceně. „Když já jsem to myslel dobře,“ stejně zdrceně zašeptal Fanda, kterému všechno došlo, až když sešel dolů do kostela na místo zkázy. Kvůli našemu varhanářskému konání se pak dokonce sešla i farní rada. Nejvíce hřímál místostarosta Břicháč: „To mám nejradši, když sem přijedou nějací docenti, kteří jsou vždycky strašně moc chytří. Sami pomůžou kulový. Jak na to sehnat peníze, tak neporadí, a pak to takhle dopadne! A to máte všechny tyhle experty - od památkářů přes ekology a všechny tyhle inženýry! Vždycky, když se k nám ohlásí takovýhle nějaký chytrák, tak si беру dovolenou, nebo se hodím marod. Mám jich už dost!“ „No jo, ale profesor Notěnko si přijel jen varhany prohlédnout,“ namítám, „sám říkal, ať to raději sami neladíme, jen poradil, jak doladit tu jednu píšťalu.“ „Kdyby zůstal doma a nechal si svoje rozumy, tak by vás ani nenapadlo se v tom vrtat,“ vložila se do hovoru paní Marcela, jinak prodavačka v místním smíšeném obchodě. „Zase jste kvůli tomu natahali zpátky ty cihly, zaneřádili jste schody a my jsme tam uklízely úplně zbytečně! Hrál to přece i bez těch cihel!“ Polemizovat s desítkami dalších podobných argumentů bylo zcela nad mé síly. Nakonec to dopadlo ještě celkem dobře. Farní rada rozhodla, že se škody uhradí formou zvláštní sbírky a že na opravu varhan bude pozván kvalifikovaný varhanář, kterého doporučí diecézní organolog.

Radek Rejšek
(Převzato z časopisu
Varhaník č. 1/2000)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Dnes už asi mnoho slov nebude na místě. Je za námi advent a vaše rozzářené oči plné očekávání prozrazují tu velkou nedočkavost, kdy že už budou Vánoce. Už, už... stojí ve dveřích.

Dnešní den, kdy se rozhořela i ta poslední čtvrtá svíčka na adventním věnci, je významný nejen tím, že je to neděle, dokonce čtvrtá adventní, ale také proto, že je v kalendáři označen jedním zcela neobyčejným datem - 24. prosince. A to nemůže znamenat nic jiného, než že...TAJENKA. A tu se dozvíte, až správně vyluštíte dnešní obrázkovou křížovku.

(Otazníček)

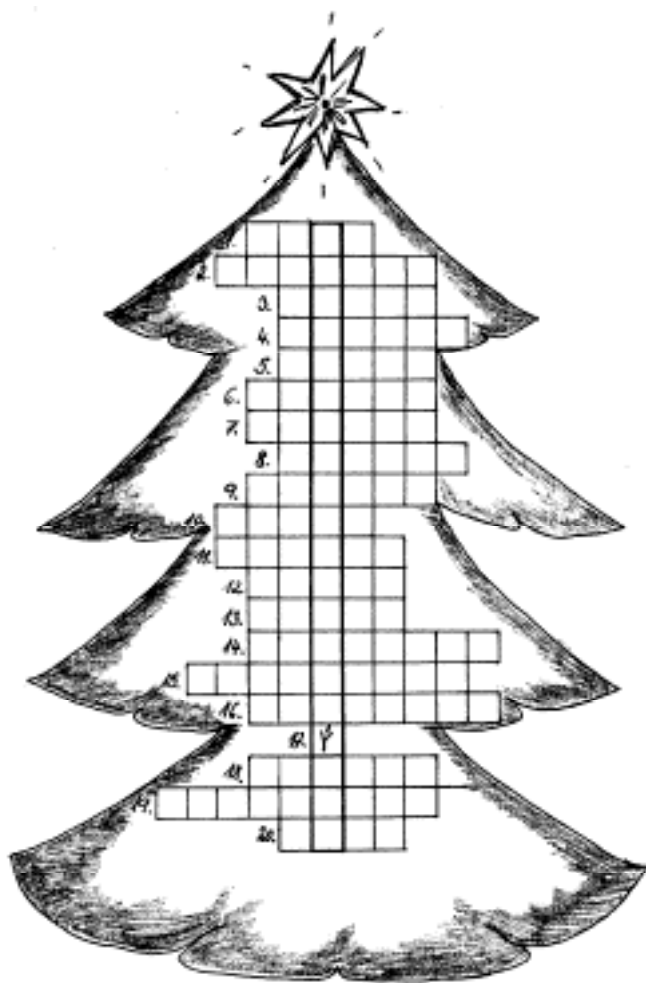

PRO STARŠÍ:

Dárek

František se procházel po zasněženém chodníku, občas nakoukl do výkladní skříně některého z řady vyzdobených obchodů, které se táhly podél náměstí jako dlouhá šňůra korálků. Přemýšlel, co by asi tak mohl koupit svému kamarádovi. Ale pořád ne a ne přijít na ten správný dárek. Chvillemi ho něco napadlo, ale hned to zase zamítl a přemýšlel dál. Už ho to začínalo mrzet, že ještě stále nemůže na nic přijít.

Najednou si povšiml starší paní, která se opírala o hůlku a nesla si tašku s nákupem. Po pár krocích se vždy zastavila a odpočívala. Její chůze byla na uklouzaném chodníku dost nejistá. František nyní nezaváhal. Pozdravil a ochotně nabídl pomoc. V očích té starší paní okamžitě viděl i beze slov veliký dík. Ochotně mu svěřila svou tašku a přijala ráda i nabízené rámě. Po chvíli se

žena dala do hovoru a tak jim cesta rychle uběhla. Najednou stáli přede dveřmi bytu, kde tato paní bydlela. František postavil tašku na zem a chtěl odejít. Ale jakoby mu v tom něco bránilo. Všiml si i výrazu v stařeniných očích. Byl prosebný. Pochopil a přijal nabízený hrneček bylinkového čaje. Poslouchal se zaujetím vyprávění o rodině, o všech osudech a nakonec i o samotě, která tuto ženu již několik let provází. Než dopili čaj, venku se již začalo šerit. František se tedy rozloučil a odcházel se zvláštním pocitem radosti.

Venku už byly všechny obchody zavřené. Najednou mu to vůbec nevadilo a nepřipadalo mu to důležité. Nekoupil sice dárek svému kamarádovi, ale zato cítil, že daleko více mohl obdarovat onu stařenku. Nejen tím, že jí pomohl s taškou, ale hlavně tím, že jí věnoval svůj čas, že ji vyslechl a na chvíli mohl zbavit někdy tak tíživé samoty. Dal jí dárek, který se nedá koupit za peníze, ale může mít pro člověka tu největší cenu.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
24. prosince 2000
53. týden / 2000
1. týden / 2001

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

24. prosince – neděle - 4. neděle adventní - ŠTĚDRÝ DEN

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za farníky
Petrovice - 9.00 h. – za Jaroslava Štástka a ostatní zemřelé z té rodiny
Verměřovice - 16.00 h. – za Věru a Břetislava Výprachtických, sourozence a rodiče z obojí strany

Tato mše svatá z vigilie slavnosti Narození Páně je určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit „půlnoční“ mše, především pro děti. Koledy budeme zpívat za doprovodu kytar.

- Dolní Čermná - 24.00 h. – půlnoční mše svatá – za všechny dobrodince

Upozorňuji, že na tuto „půlnoční“ jede autobus. Vyjíždí v 23.30 h. z Verměřovic od kostela, pokračuje přes Petrovice a zastavuje na všech obvyklých zastávkách.

25. prosince – pondělí – Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Pavla Hanuse, manželku Věru a rodiče
Verměřovice - 9.00 h. – za Bohumila Stejskala a manželku
Dolní Čermná - 10.30 h. – za farníky – slavná zpívaná mše svatá
Dolní Čermná - 15.00 h. – zpívané latinské nešpory s požehnáním

Kostelní sbírka je určena na opravu farního kostela.

26. prosince – úterý – Svátek svatého Štěpána, prvomučedníka

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Matyldu Kroulíkovou a manžela
Petrovice - 9.00 h. – za Růženu Duškovou a obojí rodiče
Dolní Čermná - 10.30 h. – na úmysl dárce – rytmická kytarová mše svatá
Mariánská Hora - 15.00 h. – v rámci jesličkové pobožnosti vystoupí žáci ze základní školy
Horní Čermná s hrou O narození Ježíška.

Hra je provázena úryvky z České mše vánoční Jana Jakuba Ryby a českými lidovými koledami.

27. prosince - středa Svátek svatého Jana, apoštola a evangelisty

- 18.00 Dolní Čermná – za Ladislava Mikulu, manželku, bratry a sestry

Na konci mše svaté požehnáme víno k běžnému použití (nejedná se o mešní víno).

Podle křesťanské tradice apoštol Jan kdysi požehnal nádobu s otráveným vínem a zbavil tím jed jeho účinku. Žehnání vína v den svátku tohoto světce připomíná tuto událost a zdůrazňuje i přikázání lásky zaznamenané v jeho spisech.

Po mši svaté duchovní správce zve všechny farníky na sklenku dobrého vína!!

28. prosince - čtvrtek Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků

- 6.45 Dolní Čermná - za děti, které se nemohly narodit a za jejich rodiče

Vánoční setkání dětí na faře v Dolní Čermné (informace níže - akce ve farnosti).

29. prosince - pátek pátý den v oktávu Narození Páně

- 18.00 Dolní Čermná – za Marii Moravcovou

30. prosince - sobota šestý den v oktávu Narození Páně

- 6.45 Dolní Čermná - za Josefa Hrdinu, manželku Marii a Marii Jandovou
17.00 Verměřovice – za zemřelé z rodiny Budišovy

31. prosince - neděle – Svátek SVATÉ RODINY Ježíše, Marie a Josefa

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Vojtěcha a Oldřicha Kunertovy
Při mši svaté v Dolní Čermné proběhne již tradiční obnova manželských slibů.
Petrovice - 9.00 h. – za rodiče Mannlovy a syna Josefa

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

pokračování
z předchozí strany

Konec občanského roku 2000 – odpolední mše svatá na poděkování za přijatá dobrodíní s prosbou o pomoc do nového roku 2001.

Dolní Čermná - 16.00 h. – na poděkování za přijatá dobrodíní
Dolní Čermná - 23.00 – 24.00 h. – adorace zakončená svátostným požehnáním

1. ledna 2001 – pondělí – Oktáv Narození Páně – Slavnost MATKY BOŽÍ

Světový den modliteb za mír.

Dolní Čermná - 7.30 h. - za farníky
Verměřovice - 9.00 h. - za rodinu Hofmanovu a Beránkovu
Dolní Čermná - 10.30 h. - na úmysl dárce - slavná zpívaná mše svatá

2. ledna - úterý po oktávě Narození Páně
3. ledna - středa po oktávě Narození Páně
4. ledna - čtvrtek po oktávě Narození Páně
5. ledna - pátek po oktávě Narození Páně
6. ledna - sobota Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ, svatí Tři Králové

7.30 Dolní Čermná – na úmysl dárce
9.00 Verměřovice – na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další ochranu
17.00 Petrovice – za Aloise Horáka a manželku a za Jaroslava a Františka Horákovy

Při každé mši svaté posvětíme vodu, křídlo, kadidlo, případně zlaté předměty (medailky, křížky).

7. ledna 2001 – neděle – Svátek KŘTU PÁNĚ

Dolní Čermná - 7.30 h. - za farníky
Verměřovice - 9.00 h. - za p. Václava Knittla
Dolní Čermná - 10.30 h. - na úmysl dárce

Tímto svátkem končí doba vánoční.

Příležitost ke sv. zpovědi od 25. 12. 2000 do 7. 1. 2001:

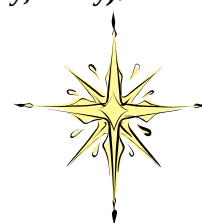
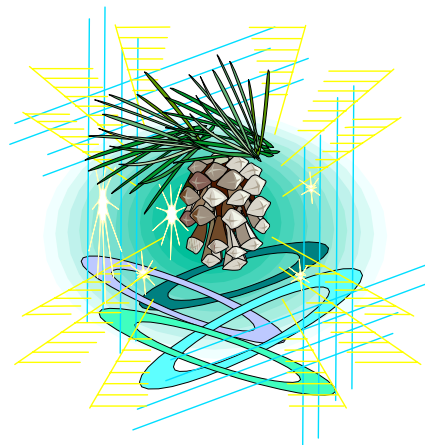
Ve farním kostele je vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté (mimo nedělní a sváteční mše svaté v 10.30 h.!)
a na první pátek 5. 1. 2001 odpoledne od 15.00 h. – do 17.55 h.

Duchovní správce srdečně zve děti na vánoční setkání:

Tato besídka se uskuteční: ve čtvrtek 28. 12. na faře a to podle tříd:

1 a 2 třída od 9.00 h. – do 10.15 h.
3,4 a 5 třída od 10.30 h. – do 11.45 h.
6,7,8 a 9 třída od 13.15 h. – do 14.45 h.

Budeme si společně povídat o vánocích, zazpíváme koledy, zahrajeme připravené scénky. Na programu jsou také soutěže. Spolu s paní Marií Pecháčkovou, s paní Broňou a sestrou Ludmilou se na vás těšíme. Přijďte všichni!

Otec Pavel

POUTNÍK, VÁNOCE 2000, LEDEN 2001

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 7. ledna 2001, Poutník vyjde 28. ledna 2001

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký, T. Macháček
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.